

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114221777
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3114221777.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu Q. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. Y., zastúpeného Advokátskou kanceláriou U. O. UJ, s. r. o., so sídlom v Y., L. XX, F. XXXXXXXX, proti žalovanému K. U. N., s.r.o., so sídlom G., K. XX, F. XXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. U., s. r. o., so sídlom v G., H. 16, IČO XX XXX XXX, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.januára 2018, č. k. 13C/243/2014-82 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobca m á n á r o k na náhradu rov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 966,11 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal určenia, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi ním a žalovaným je neplatná a že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX je neplatná. Žalobca podaním zo dňa 19.10.2015 podal návrh na zmenu žaloby, ktorým žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1200 eur a finančné zadostučinenie vo výške 800 eur a náhradu trov konania. Na pojednávaní dňa 11.01.2018 upresnil, že žiada, aby mu žalovaný zaplatil len sumu 966,11 eur. Zmenu svojej žaloby odôvodnil tým, že ak istina úveru je preplatená, môže sa dlžník domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a stráca naliehavý právny záujem na určení, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, resp. že je neplatná. Práve preto má právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere považuje za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu nevyhnutných náležitostí, ktoré úverová zmluva neobsahuje, a to náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Suma 966,11 eur predstavuje rozdiel medzi zaplatenými splátkami vo výške 2.250,36 eur a poskytnutým úverom vo výške 1284,25 eur. Uznesením č. k. 13C/243/2014-81 zo dňa 11.01.2018 pripustil zmenu žalobu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 966,11 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a M. I. požiadali žalovaného dňa 09.04.2011 o poskytnutie revolvingového úveru vo výške (úverovom limite) 1.500 eur, pričom uviedli, že úver budú splácať v 42 mesačných splátkach vždy k 23. dňu v mesiaci po 80,37 eur. Celková čiastka, ktorú musia za poskytnutie úveru zaplatiť bola stanovená na sumu 3375,54 eur. Predpokladaná RPMN za úver bola stanovená vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 % a priemerná RPMN za úver 44,86 %. Podľa žiadosti žalobca žiadal o poskytnutie revolvingu vo výške 790,84 eur, pričom celková čiastka splatná dlžníkom predstavovala sumu 1928,88 eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola

určená vo výške 63,32 % a ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,21 %. Dňa 20.04.2011 prijal žalovaný predmetnú žiadosť a súhlasil s poskytnutím úveru vo výške 1500 eur s tým, že predmetný úver bude žalobca ako žiadateľ splácať v 42 mesačných splátkach vždy k 23. dňu v mesiaci po 80,37 eur. Súhlasil aj s výškou celkovej sumy splatnej žalobcom v sume 3.375,54 eur. RPMN za úver však určil vo výške 69,25 %, ročnú úrokovú sadzbu za úver ponechal vo výške 70,01 % a priemernú RPMN za úver vo výške 44,86 %. Súhlasil tiež s výškou revolvingu v sume 790,84 eur a výškou celkovej čiastky splatnej žalobcom v sume 1.928,88 eur. Predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu stanovil vo výške 60,49 %. Ročnú úrokovú sadzbu revolvingu ponechal vo výške 76,21 %. Súčasťou tejto úverovej zmluvy sú podľa jej bodu 7 aj zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti K. s.r.o.. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu, N. Y., a. s., súd prvej inštancie zistil, že tento zrazil žalobcovi zo mzdy v prospech žalovaného k zmluve č. XXXXXXXXXXXX sumu 2.250,36 eur. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) účinného v čase uzavretia dodatku k zmluve. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba podaná žalobcom je dôvodná. Po preskúmaní predmetnej zmluvy možno konštatovať, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko ide o taký typ zmluvy, ktorej obsah spotrebiteľ nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť, pretože táto bola už vopred pripravená, predtlačená. Dodávateľom v tomto prípade je žalovaný, ktorý pri uzatváraní zmluvy vykonával svoju podnikateľskú činnosť a spotrebiteľom je žalobca, ktorý pri uzatváraní zmluvy nevykonával žiadnu obchodnú alebo inú činnosť. Zákon o spotrebiteľských úveroch stanovuje pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere podstatné náležitosti, preto súd skúmal, či predmetná zmluva tieto náležitosti obsahuje. Na tomto mieste súd konštatuje, že zmluva síce bola uzavretá v predpísanej forme, avšak obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Zmluva predovšetkým neobsahuje údaj o konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona), kde je uvedený len údaj o počte mesiacov, ďalej údaj o výške, počte a termínoch splatnosti istiny, úrokov a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona) a nesprávne určenie RPMN (§ 9 ods. 2 písm. y) zákona). Hlavný význam ustanovenia vyžadujúceho uvedenie konečnej splatnosti úveru spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy. Vyžaduje sa teda presná časová špecifikácia konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko - logickými operáciami premietol do konkrétnych časových údajov, ktoré budú konečnú splatnosť úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná zmluva tento presný údaj neobsahuje, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu týchto údajov matematickými operáciami z iných v zmluve dostupných údajov. Čo sa týka náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, v danej veci zmluva obsahuje len výšku splátky zahŕňajúcu všetky jej zložky (istina, úrok, poistenie), pričom zákon kladie dôraz na určenie presnej výšky každej jednej zložky. Len uvedenie výšky celej splátky je preto v zmysle zákona nedostačujúce a nevyhovujúce zákonnej úprave. Podľa názoru súdu aj uvedenie RPMN vo výške 69,25 % je nesprávne, a to s poukazom na výšku úroku 70,01 %. Úrok je totiž súčasťou nákladov spotrebiteľa na úver popri iných poplatkoch. Je preto nelogické, aby RPMN bola nižšia ako sám úrok. Z uvedeného má súd za to, že RPMN uvedená v zmluve je správna, a to v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona bezúročný a bez poplatkov, t. z. žalovaný nemá nárok na úroky a žiadne poplatky. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1284,25 eur, ktorá skutočnosť nebola žalovaným rozporovaná. Žalobca uhradil sumu 2250,36 eur, čo vplynulo z oznámenia zamestnávateľa o vykonaných zrážkach zo mzdy. Je zrejmé, že uhradením vyššej čiastky úver preplatil, čo zakladá bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, a to vo výške rozdielu týchto súm, t. j. vo výške 966,11 eur (2.250,36 - 1.284,25 eur = 966,11 eur). Preto súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 966,11 eur. Pokiaľ sa žalovaný bránil tvrdeniami, že zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keďže sú uvedené v oznámení o schválení úveru, na tomto mieste súd konštatuje, že všetky zákonom predpokladané náležitosti musí obsahovať zmluva a spotrebiteľa musí s nimi byť oboznámený. Je absolútne nedostačujúce uvádzať skutočnosti, ktoré majú byť súčasťou zmluvy v oznámení, ktoré je spotrebiteľovi zasielané až po tom, čo mu bol úver schválený. Žalovaný sa bránil tiež aj poukazom na rozhodnutie ESD C-42/2015. V tejto súvislosti súd poznamenal, že smernica má iný výklad ohľadne niektorých náležitostí zmluvy o úvere na rozdiel od vnútroštátneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Smernica však nemá priamy účinok, nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený a nemá ani nepriamy účinok, nakoľko jej výkladom nemožno nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem (proti zákonu). Vzhľadom na znenie zákona o

spotrebiteľských úveroch v časti ustanovenia, že zmluva o úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, pri použití výkladu Smernice, by sa jednalo o výklad contra legem, teda výklad proti vnútroštátnemu zákonu (viď rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/120/2017 zo dňa 26.10.2017). V predmetnej veci mal plný úspech žalobca, preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý v jeden a ten istý deň vydal uznesenie o pripustení zmeny žaloby (uznesenie č.k. 13C/243/2014 - 81 zo dňa 11.01.2018) a súčasne bez toho, aby toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť aj vo veci rozhodol. Takýto postup súdu podľa žalovaného odporuje ustanoveniam Civilného sporového poriadku a o zmenenej žalobe mohol pokračovať až potom, čo by uznesenie o zmene žaloby bolo doručené žalovanému. V prejednávanej veci súd prvej inštancie síce dňa 11.01.2018 rozhodol o pripustení zmeny žaloby formou samostatného uznesenia, no súčasne konal a rozhodol aj vo veci samej. Takýto postup súdu popiera význam povinnosti doručovať uznesenie o pripustení zmeny žaloby subjektu, ktorý nebol prítomný na pojednávaní (§ 142 ods. 2). Zo vzájomných súvislostí § 142 ods. 2 a § 143 ods. 3 CSP vyplýva, že o zmenenej žalobe súd môže konať až po tom, čo doručil subjektu uznesenie, ktorým zmenu žaloby pripustil. Úverová zmluva č. XXXXXXXXXX uzavretá medzi sporovými stranami bola tvorená ustanoveniami na listine označenej ako Zmluva o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniami a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014 - 166. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Splnenie zákonnej požiadavky pritom nevyžaduje ani uvádzanie konkrétneho dátumu v zmluve, ale spôsobu jeho vymedzenia. Zákonná úprava nešpecifikuje podrobnejšie, čo sa pod termínom konečnej splatnosti má uviesť a ako sa má tento údaj vyjadriť. Z účelu tejto náležitosti je možné usudzovať, že ide o vyjadrenie toho, kedy dlžník pri riadnom splácaní splní svoje záväzky z uzavretej zmluvy. Z toho je zrejmé, že uvedená náležitosť plní informačnú funkciu vo vzťahu ku spotrebiteľovi a má informovať spotrebiteľa o tom, ako a s čím je spojené splatenie záväzkov. Uviedol, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje smernici 2008/48/ES. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru aj o tom, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom žalovaný nevidí žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona, keďže dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabúva na povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Žalovaný napáda aj záver súdu o tom, že v zmluve je nesprávne určená RPMN. Hodnota RPMN sa určuje výpočtom určeným zákonom. V konaní súd nevykonal žiadny dôkaz o tom, že by hodnota RPMN uvedená v zmluve bola nesprávnou. Ak právna úprava pripúšťa určenie RPMN len výpočtom, potom záver, či tento údaj je alebo nie je určený správne, je možné overiť opätovne len výpočtom. Nie domnienkami, dohadmi alebo úvahami, ktoré nemajú oporu v zákone. Žalovaný napáda aj rozhodnutie - výrok o trovách konania, kedy súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil nielen zmenu žalobného návrhu, ktorá bola v pôvodnom znení nedôvodná, ale ani to, že žalobca sa postupne domáhal zaplatenia sumy 1200,- eur a sumy 800,- eur. To, že nakoniec došlo k zmene. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný

záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Podľa § 139 CSP, žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

6. Podľa § 142 ods. 1, 2 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.

7. Zmena žaloby je dispozičný procesný úkon žalobcu, ktorým rozširuje uplatnené právo, alebo uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Súd o návrhu na zmenu žaloby rozhoduje uznesením, pričom uznesenie o pripustení zmeny doručuje ostatným účastníkom do vlastných rúk, len ak neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom súd zmenu žaloby pripustil. Súd má možnosť nepripustiť zmenu žaloby iba vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe alebo ak by bola zmenená príslušnosť konajúceho súdu.

8. V predmetnej veci sa žalobca pôvodne domáhal určenia, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi ním a žalovaným je neplatná a že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX je neplatná. Žalobca následne podaním zo dňa 19.10.2015 podal návrh na zmenu žaloby, ktorým žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1200 eur a finančné zadostučinenie vo výške 800 eur a náhradu trov konania. Na pojednávaní konanom dňa 11.01.2018 spresnil, že žiada, aby mu žalovaný zaplatil len sumu 966,11 eur.

9. Predmetné podanie žalobcu zo dňa 19.10.2015, ktorým žalobca zmenil pôvodnú žalobu bolo žalovanému doručené, pričom žalovaný na zmenu žaloby reagoval vyjadrením zo dňa 15.08.2017. Súd prvej inštancie o prípustnosti zmeny žaloby rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 CSP na najbližšom pojednávaní konanom dňa 11.01.2018, na ktorom nebol žalovaný prítomný, keď prítomný bol len zástupca žalobcu. Uznesenie o pripustení zmeny žaloby bolo žalovanému doručené dňa 13.02.2018 spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Odvolací súd má za to, že boli splnené podmienky pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o prípustnosti zmeny žaloby. Žalovaný mal možnosť na zmenu žaloby reagovať. Skutočnosť, že žalobca bližšie špecifikoval výšku uplatneného nároku v zmysle zmeny pôvodnej žaloby až na pojednávaní, kde nebol prítomný žalovaný, nemá vplyv na zachovanie práva na spravodlivý súdny proces žalovaného, keď špecifikácia uplatneného nároku žalobcu vychádzala z rovnakého právneho základu ako v prípade podania žalobcu zo dňa 19.10.2015 a týkala sa len jeho výšky. Napokon samotné uznesenie o pripustení zmeny žaloby bolo žalovanému doručené v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 CSP.

10. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie o absencii údaju o konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len zákon č. 129/2010 Z. z.) v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 09.04.2011 (ďalej len „zmluva o úvere“), keď mal za to, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia, pričom zároveň dodal, že absencia údaju o konečnej splatnosti nie je spôsobilá spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, lebo tento rozsah vyplýva z údajov o počte a výške splátky.

11. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

12. Podobne ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd konštatuje, že zo zmluvy o úvere nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti úveru. Samostatný dokument označený ako Oznámenie o schválení úveru, na ktoré poukazuje žalovaný sa v súdnom spise nenachádza. V zmluve o úvere v bode 6 sú údaje o schválenom revolvingovom úvere pri nadpise ktorého sa nachádza v zátvorke pokyn pre dlžníka, že táto časť sa nevyplní, pričom je zrejmé, že táto časť bude vyplnená až veriteľom (žalovaným) v prípade schválenia úveru. Podľa podpisu na úverovej zmluve je zrejmé, že žalovaný schválil žiadosť

žalobcu dňa 20.04.2011. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu dňa 09.04.2011, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Nie je zrejmé, kedy bol o schválení revolvingového úveru upovedomený žalobca, keď žalovaný nepreukázal, že by žalobca vyjadril s údajmi o schválenom revolvingovom úvere uvedenými v bode 6 zmluvy o úvere súhlas. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákone č. 129/2010 Z. z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

13. Zmluva o úvere tiež neobsahuje ani správne uvedenú výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN). V zmluve o úvere žalovaný uvádza RPMN vo výške 69,25 %. Skutočne však pri výške úveru 1500,-Eur, poplatku za dohodu o poskytnutí služby o odklade troch splátok podľa bodu 8 zmluvy o úvere, dohodnutých 42 mesačných splátkach splatných vždy k 23. dňu v mesiaci, výške splátky 80,37 eur je výsledná ročná percentuálna miera nákladov 86,82 %. Odvolací súd zároveň uvádza, že nie je možné, aby bola ročná úroková sadzba vyššia ako RPMN v zmluve o úvere. V danom prípade, nakoľko RPMN bola v zmluve o úvere uvedená vo výške 69,25 % a ročná úroková sadzba vo výške 70,01, je už aj z tohto zrejmé, že RPMN je uvedená v zmluve o úvere nesprávne.

14. Na základe uvedeného tak treba akceptovať záveru súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý úver zo zmluvy o úvere je bezúročný a bezpoplatkový, pričom pokiaľ v skutočnosti boli žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky v sume 1284,25 Eur a žalobca uhradil žalovanému sumu 2250,36 eur, vznikol žalobcovi v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu od žalovaného v sume 966,11 eur.

15. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal aj tú skutočnosť, že výklad o povinnosti rozlišovať splátku na časť istina, úroky a iné poplatky je nesprávny. Je potrebné prisvedčiť žalovanému, že pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Absencia uvedeného členenia tak nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti ďalej poukazuje na závery z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 146/2017.

16. Vyššie uvedená skutočnosť o členení splátok na časť istina, úroky a iné poplatky /§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z./, ktorú súd prvej inštancie uvádzal ako ďalší dôvod pre záver o tom, že úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov tak vo svetle absencií ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (konečný termín splatnosti, RPMN) podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nakoľko už samotná skutočnosť, že predmetná zmluva neobsahuje údaj konečnom termíne splatnosti a o RPMN (§ 9 ods. 2 písm. f), j) zákona č. 129/2010 Z.z., spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).